

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 14Cob/84/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121204089
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Nemravová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5121204089.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Nemravovej, členov senátu JUDr. Róberta Bebčáka a JUDr. Erika Vargu, v sporovej právnej veci žalobcu: Union poisťovňa, a.s., so sídlom Karadžičova 10, 813 60 Bratislava, IČO: 31 322 051, proti žalovanému: Tank Logistik, s.r.o., so sídlom Dolná Tižina 72, 013 04 Dolná Tižina, IČO: 46 057 170, právne zastúpenému: JUDr. Sabinou Hodoňovou, PhD., advokátkou, so sídlom V. N. XX, XXX XX D., v konaní o zaplatenie 14.842,16 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/58/2021-110 zo dňa 22. apríla 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č.k. 38Cb/58/2021-110 zo dňa 22. apríla 2022 v napadnutom výroku III., ktorým žalobu zamietol a vo výroku IV. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania p o t v r d z u j e .

Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd prvým výrokom rozhodol tak, že konanie zastavuje v časti o zaplatenie istiny 1.229,59 Eur s úrokom z omeškania 9% ročne z tejto sumy od 15.02.2019 do zaplatenia. Výrokom II. rozhodol tak, že pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 13.612,57 Eur od 01.01.2019 do zaplatenia. Výrokom III. rozhodol tak, že žalobu zamietol a výrokom IV. tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.

2. Okresný súd vo veci vydal dňa 16. júna 2021 platobný rozkaz č.k. 38Cb/58/2021-38, voči ktorému podal žalovaný odpor.

3. Vzhľadom na dispozitívne úkony žalobcu obsiahnuté v písomnom vyjadrení zo 16.08.2021 okresný súd výrokom I. rozsudku v súlade s § 145 ods. 2 CSP zastavil konanie v časti o zaplatenie istiny 1.229,59 Eur s úrokom z omeškania 9% ročne z tejto sumy od 15.02.2019 do zaplatenia. Zároveň výrokom II. rozsudku súd v súlade s § 142 ods. 1 CSP pripustil zmenu žaloby spočívajúcu v rozšírení uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania 9% ročne zo sumy 13.612,57 Eur od 01.01.2019 do zaplatenia.

4. V prílohe písomného vyjadrenia zo 16.08.2021 žalobca predložil oznámenie o zániku Poistnej zmluvy č. 72901439 z 13.08.2021 dňom 31.12.2018 pre nezaplatenie poistného - č.l. 66 spisu spolu s prílohou k oznámeniu o zániku poistenia 72901439 - č.l. 66 rub a 67 spisu.

5. S poukazom na § 261 ods. 1, 9 Obchodného zákonníka zák. č. 513/1991 Zb. v znení účinnom ku dňu uzavretia Poistnej zmluvy 15.2.2017 (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka zák. č. 40/1964 Zb. v znení účinnom ku dňu uzavretia Poistnej zmluvy 15.2.2017 (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 788 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia Poistnej zmluvy 15.2.2017 (ďalej „Zákon č. 381/2001 Z.z.“), § 8 Zákona č. 381/2001 Z.z., § 9 ods. 4 Zákona č. 381/2001 Z.z., § 11 ods. 11 Zákona č. 381/2001 Z.z., na ustálený skutkový stav vecí, okresný súd žalobu zamietol. Okresný súd mal preukázané, pričom uvedené nebolo v konaní sporné, že medzi žalobcom ako poistiteľom a žalovaným ako poisteným došlo dňa 15.02.2017 k vzniku platného záväzkovo-právneho vzťahu, a to uzatvorením Hromadnej poistnej zmluvy povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla č. 11-921-72901439, číslo poistnej zmluvy 72901439, ktorá v písomnom vyhotovení je súčasťou spisového materiálu na č.l. 3 a nasl. spisu. Obsah práv a povinností zmluvných strán vyplývajúcich z Poistnej zmluvy sa riadil jednak ustanoveniami Poistnej zmluvy a zároveň Všeobecnými poistnými podmienkami povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla VPP PZP/1111, ktoré sú súčasťou spisového materiálu na č.l. 5 a nasl. spisu. V zmysle článku 5 ods. 1 Poistnej zmluvy, Poistná zmluva bola uzatvorená na dobu neurčitú so začiatkom od 15.02.2017 od 12.00 hod. s poistným obdobím jeden rok.

6. Vzhľadom na postavenie žalobcu a žalovaného ako subjektov záväzkovo-právneho vzťahu a predmet ich záväzkov okresný súd posúdil záväzkovo-právny vzťah založený Poistnou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným ako vzťah obchodno-právny v zmysle § 261 ods. 1 Obchodného zákonníka, konkrétne ako Poistnú zmluvu uzatvorenú podľa Zákona č. 381/2001 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Poistnej zmluvy. Poistná zmluva sa spravuje predovšetkým osobitnými ustanoveniami Zákona č. 381/2001 Z.z. a podporne § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcimi poistné zmluvy. Zároveň platí v zmysle § 261 ods. 9 Obchodného zákonníka, že na Poistnú zmluvu sa použijú ustanovenia Zákona č. 381/2001 Z.z. a ustanovenia Občianskeho zákonníka o tomto zmluvnom type a v ostatných všeobecných otázkach záväzkového práva, t.j. pokiaľ ide o posudzovanie otázky premlčania, resp. platnosti uznania záväzku zo strany žalovaného, sa Poistná zmluva spravuje Obchodným zákonníkom, nakoľko ide o zmluvu uzatvorenú medzi podnikateľmi a pri jej vzniku bolo zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týkala ich podnikateľskej činnosti. Z uvedeného dôvodu sa okresný súd nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že v záväzkovom vzťahu založenom Poistnou zmluvou má postavenie spotrebiteľa, nakoľko Poistnú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným nemožno kvalifikovať ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kedy žalovaný v zmluvnom vzťahu nespĺňa definíciu spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

7. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, pričom uvedené nebolo v konaní sporné, že zo strany žalovaného došlo k podpísaniu listiny označenej ako Uznanie záväzku a dohoda o spôsobe jeho úhrady (č.l. 16 spisu), obsahom ktorej listiny je formálne platné uznanie záväzku žalovaného voči žalobcovi v sume 17.810,60 Eur za obdobie od 15.08.2018 do 14.02.2019, ktorý vznikol z titulu povinnosti zaplatiť dlžné poistné z poistnej zmluvy č. 729091439, ktoré spĺňa náležitosti v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Zákonným dôsledkom uznania určitého záväzku zo strany dlžníka v zmysle § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka je vyvrátená právna domnienka, že v uznanom rozsahu záväzkov v čase uznania trval. Dôkazné bremeno o opaku pritom v konaní zaťažuje primárne dlžníka, ktorý právny úkon uznania záväzku uskutočnil.

8. Zo skutkových tvrdení žalobcu uvedených v žalobe vyplynulo, že právny úkon Uznania záväzku a dohody o spôsobe jeho úhrady, tak ako v písomnej podobe je súčasťou spisového materiálu na č.l. 16 spisu, podpísaný žalovaným dňa 27.02.2019 a žalobcom dňa 11.03.2019, nadväzoval na tvrdený zánik Poistnej zmluvy dňom 14.02.2019 v dôsledku písomnej výpovede Poistnej zmluvy č. 72901439, datovanej dňom 23.10.2018 (č.l. 13 spisu), doručenej žalovanému dňa 06.11.2018 (č.l. 14 spisu). Predmetom uznania záväzku tak mal byť záväzok žalovaného na zaplatenie poistného za obdobie od 15.2.2018 do dňa zániku poistenia 14.02.2019, vyčíslený žalobcom v sume 17.810,60 Eur.

9. V nadväznosti na procesnú obranu žalovaného, ktorý poukazoval na to, že výpoveď Poistnej zmluvy z 23.10.2018 nemá vplyv na zánik poistenia na základe Poistnej zmluvy, nakoľko poistenie zaniklo už skôr v dôsledku nezaplatenia poistného v lehote 45 kalendárnych dní od dátumu jeho splatnosti, žalobca

prešetril právny dôvod a deň zániku poistenia v zmysle Poistnej zmluvy a priznal, že zánik poistenia určil v rozpore so Zákonom č. 381/2001 Z.z. a Poistnou zmluvou. Následne žalobca v konaní tvrdil, že poistenie zaniklo v dôsledku nezaplatenia splátky poistného splatnej dňa 15.11.2018 uplynutím 45 kalendárnych dní, t.j. dňa 31.12.2018 a upravil výšku uplatneného nároku na poistné do zániku poistenia na sumu 13.612,57 Eur.

10. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že spornou otázkou v konaní už nebol právny dôvod zániku poistenia v zmysle Poistnej zmluvy, ale deň, ku ktorému k zániku poistenia došlo vo väzbe na dojednanú splatnosť poistného v zmysle Poistnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným.

11. Poistná zmluva uzatvorená podľa Zákona č. 381/2001 Z.z. musí v zmysle § 6 ods. 1 tohto zákona obsahovať jednak všeobecné náležitosti podľa § 788 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň osobitné náležitosti vyplývajúce z § 6 ods. 1 Zákona č. 381/2001 Z.z. V zmysle § 6 ods. 2 Zákona č. 381/2001 Z.z. súčasťou Poistnej zmluvy sú Všeobecné poistné podmienky. Ustanovenie § 8 Zákona č. 381/2001 Z.z. upravujúce poistné zároveň v ods. 2 stanovuje, že poistným obdobím je spravidla jeden kalendárny rok, prípadne kratšie obdobie. Spôsob platenia poistného, dĺžka poistného obdobia a splatnosť poistného určujú Všeobecné poistné podmienky.

12. Okresný súd sa oboznámil s Poistnými podmienkami predloženými v konaní žalobcom vo vzťahu k Poistnej zmluve (č.l. 5 a nasl. spisu), pričom v konaní nebolo sporné, že ide o Poistné podmienky, ktoré platia pre poistenie založené Poistnou zmluvou v zmysle článku 1 ods. 3 Poistnej zmluvy. Predložené Poistné podmienky upravujú poistné v článku 7, ktorý v ods. 3 stanovuje, že poistné je splatné prvým dňom poistného obdobia a zároveň v ods. 4 uvádza, že v poistnej zmluve je možné dohodnúť platenie poistného v splátkach. Ak nebude niektorá zo splátok zaplatená včas, má Union právo žiadať zaplatenie celého poistného. Vo väzbe na otázku splatnosti poistného v zmysle Poistnej zmluvy žalobca poukazoval zároveň na článok 5 ods. 5 Poistných podmienok, v zmysle ktorého poistenie tiež zanikne, ak poistné nebolo zaplatené do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti. V prípade platenia poistného v splátkach sa za deň splatnosti poistného považuje deň splatnosti poslednej splátky v poistnom období (ak Union nevyužije právo podľa článku 7 ods. 4 druhá veta týchto Poistných podmienok). Poistenie zanikne uplynutím jednomesačnej lehoty od splatnosti nezaplateného poistného.

13. Okresný súd uviedol, že § 788 ods. 4 Občianskeho zákonníka pripúšťa, aby v Poistnej zmluve došlo k odchýleniu sa od Poistných podmienok, a to predovšetkým v prípadoch v Poistných podmienkach určených. V nadväznosti na uvedené tak v súlade s článkom 7 ods. 4 Poistných podmienok bolo možné sa odchýliť od dojednaní v článku 7 ods. 3 Poistných podmienok, v zmysle ktorého poistné je splatné prvým dňom poistného obdobia a v Poistnej zmluve dohodnúť platenie poistného v splátkach, ktorú dohodu v konaní tvrdil žalobca.

14. Okresný súd uviedol, že v zmysle článku 4 ods. 5 Poistnej zmluvy poistník a Union sa dohodli na štvrtročnej frekvencii platenia poistného. Poistník platí poistné na základe avíza, ktoré mu zasiela Union v zmysle bodu 7 tohto článku. Podľa článku 4 ods. 7 Poistnej zmluvy Union zasiela poistníkovi avíza v zmysle bodu 5 tohto článku listom zaslaným poštou na adresu poistníka uvedenú v Poistnej zmluve. Avízo obsahuje výšku poistného, dátum splatnosti, obdobie, za ktoré je poistené stanovené, počet vozidiel, ku ktorým poistné prislúcha. Súčasťou avíza je zoznam vozidiel, ktorý obsahuje: značku vozidla, model, VIN - číslo vozidla, EČV a dátum začiatku poistenia. V nadväznosti na znenie uvedených dojednaní v Poistnej zmluve okresný súd konštatoval, že sa stotožňuje s procesnou obranou žalovaného, že v konaní nebolo preukázané konkrétne dojednanie žalobcu a žalovaného o inej splatnosti poistného, než vyplýva z článku 7 ods. 3 Poistných podmienok, v zmysle ktorého poistné je splatné prvým dňom poistného obdobia. Hoci Poistná zmluva hovorí o dohode žalobcu a žalovaného na štvrtročnej frekvencii platenia poistného, konkrétna výška a splatnosť jednotlivých splátok z Poistnej zmluvy nevyplýva. Rovnako v konaní nebolo preukázané, že by žalobca postupoval podľa článku 4 ods. 7 Poistnej zmluvy a zaslal žalovanému avíza s konkrétnym obsahom predpokladaným Poistnou zmluvou obsahujúce okrem iného výšku poistného a dátum splatnosti tak, ako splatnosť jednotlivých splátok ročného poistného a ich výšku v konaní tvrdil žalobca. V konaní tak nebola preukázaná dohoda zmluvných strán v Poistnej zmluve (v nadväznosti na článok 7 ods. 4 Poistných podmienok) o platení poistného v splátkach, nakoľko nebola preukázaná dohoda o konkrétnej výške a splatnosti jednotlivých splátok. Z uvedeného dôvodu nemožno v poistnom vzťahu medzi stranami aplikovať ani článok 5 ods. 5

veta druhá Poistných podmienok, v zmysle ktorých v prípade platenia poistného v splátkach sa za deň splatnosti poistného považuje deň splatnosti poslednej splátky v poistnom období.

15. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že za deň splatnosti poistného na základe Poistnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným tak okresný súd v súlade s procesnou obranou žalovaného považoval prvý deň poistného obdobia, t.j. splatnosť prvého poistného nastala dňom začiatku poistenia 15.02.2017 a splatnosť poistného na ďalšie poistné obdobie nastala dňa 15.02.2018. V konaní pritom nebolo preukázané, že by žalovaný poistné splatné dňa 15.02.2018 uhradil. Žalobca v podanej žalobe uvádzal, že žalovaný uhradil poistné za poistné obdobie od 15.02.2017 do 14.05.2018. Žalovaný následne v rámci odporu proti platobnému rozkazu a aj v druhom písomnom vyjadrení vo veci uvádzal, že zo žaloby a jej príloh vyplýva, že zaplatil poistné za obdobie od 15.02.2017 do 15.02.2018 a ďalšie poistné už nezaplatil v zmysle splatnosti dňa 15.02.2018, ale až v rámci splátkového kalendára obsiahnutého v Uznaní záväzku a dohode o spôsobe jeho úhrady splátkami z 20.03.2019 a 25.04.2019, t.j. po zániku Poistnej zmluvy. Skutkové tvrdenie žalovaného, že poistné za obdobie od februára 2018 (15.02.2018) do mája 2018 (14.05.2018) uhradil až splátkami v rámci dojednaného splátkového kalendára 20.03.2019 a 25.04.2019, žalobca výslovne nepoprel, preto ho okresný súd v zmysle § 151 ods. 1 CSP považoval za nesporné. K otázke, kedy a ako bolo zaplatené poistné za obdobie od 15.02.2018 do 14.05.2018 sa poverený zamestnanec žalobcu na pojednávaní dňa 22.04.2022 vyjadriť nevedel. Skutkové tvrdenia žalovaného podporuje aj obsah samotnej listiny označenej ako Uznanie záväzku a dohoda o spôsobe jeho úhrady, z ktorého vyplýva, že žalovaný uznal záväzok voči žalobcovi za obdobie od 15.02.2018 do 14.02.2019, čo znamená, že ku dňu podpisu tejto listiny žalovaným 27.02.2019 je zrejme, že nebolo žalovaným uhradené poistné splatné dňa 15.02.2018. Pokiaľ žalobca k tejto skutočnosti, ako aj k okolnostiam splatnosti jednotlivých splátok navrhol predloženie kompletného prehľadu finančného denníka Poistnej zmluvy, resp. výsluch svedkyne J. M. A., zamestnankyne žalobcu a správkyne dotknutej Poistnej zmluvy, tak okresný súd na označené dôkazné návrhy žalobcu neprihliadal a tieto zamietol s odkazom na § 153 ods. 1 a 2 CSP. Okresný súd konštatoval, že obidva navrhované dôkazy ako prostriedky procesného útoku mohol žalobca, za ktorého koná poverený zamestnanec s právnickým vzdelaním, uplatniť do nariadeného termínu pojednávania vo veci, ak by konal starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Vykonanie žalobcom navrhovaných dôkazov by pritom vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania. Nejde pritom o dôkazné návrhy, ktoré by žalobca objektívne nemohol označiť už skôr resp. ktorými by reagoval na novotvrdené skutočnosti na pojednávaní konanom dňa 22.4.2022. Námietku voči spôsobu a času zaplata poistného za obdobie od 15.02.2018 do 14.05.2018 žalovaný vzniesol už v odpore proti platobnému rozkazu a zároveň aj v druhom písomnom vyjadrení vo veci. Žalobca na uvedené skutkové tvrdenia žalovaného nereagoval, hoci túto možnosť mal už pred nariadeným termínom pojednávania, resp. uvedené skutkové tvrdenia žalovaného nepoprel. Žalobca zároveň bol poučený v rámci prípravy pojednávania a postupu okresného súdu podľa § 167 CSP a rovnako v predvolaní na pojednávanie o povinnosti uviesť skutočnosti a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení v súdom určenej lehote s tým, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť. Žalobca bol zároveň poučený o následkoch sudcovskej koncentrácie konania (§ 153 CSP). Výsluchom navrhovanej svedkyne by mali byť navyše preukazované, resp. zisťované skutočnosti, ktoré boli súčasťou povinnosti tvrdenia žalobcu vo vzťahu k uplatnenému nároku už v podanej žalobe a vo vyjadrení k odporu žalovaného.

16. Okresný súd tak vychádzal zo žalobcom nepopretého, a teda nesporného skutkového tvrdenia žalovaného, že prvýkrát sa dostal do omeškania s platením poistného dňa 15.02.2018, ktorým dňom nastala splatnosť poistného za druhé poistné obdobie v zmysle článku 7 ods. 3 Poistnej zmluvy a že poistné za obdobie od 15.02.2018 do 14.05.2018 bolo uhradené až dvoma splátkami žalovaného realizovanými dňa 20.03.2019 a 25.04.2019. Dňa 16.02.2018 tak začala plynúť lehota 45 kalendárnych dní v zmysle článku 5 ods. 6 Poistnej zmluvy vo väzbe na § 9 ods. 4 Zákona č. 381/2001 Z.z. Nakoľko v rámci tejto lehoty poistné splatné dňa 15.02.2018 žalovaný neuhradil, jej uplynutím došlo priamo zo zákona k zániku poistenia zodpovednosti založeného Poistnou zmluvou, a to dňom 01.04.2018. V zmysle § 11 ods. 11 Zákona č. 381/2001 Z.z. žalobca by mal nárok na pomernú časť poistného ku dňu, keď poistenie zodpovednosti zaniklo, t.j. ku dňu 01.04.2018. Nakoľko v zmysle tvrdení žalobcu poistné bolo žalovaným uhradené do 14.05.2018, tak ďalší nárok na zaplata poistného do dňa zániku poistenia zodpovednosti žalobca nemá. V konaní tak bolo preukázané, že ku dňu uznania záväzku žalovaným v zmysle Uznanie záväzku a dohody o spôsobe jeho úhrady zo dňa 27.02.2019 žalovaným uznaný záväzok v uznanom rozsahu 17.810,60 Eur neexistoval, a to aj vo väzbe na tú skutočnosť, že

uznanie záväzku nadväzovalo na neplatný právny úkon výpovede Poistnej zmluvy zo strany žalobcu dňa 06.11.2018, ktorý právny úkon bol realizovaný už v čase zániku Poistnej zmluvy z iného právneho dôvodu. Obsahom uznania záväzku tak bol aj nesprávne stanovený rozsah záväzku žalovaného pokiaľ ide o obdobie povinnosti zaplatiť poistné od 15.02.2018 do 14.02.2019, ako aj nesprávne stanovená výška dlžného poistného 17.810,60 Eur. Obsahu Poistnej zmluvy uzavretej medzi stranami a Poistných podmienok, ktoré boli jej súčasťou, nezodpovedali tvrdenia žalobcu, že lehota na zánik poistenia začala plynúť až odo dňa 15.11.2018 a poistenie zaniklo 31.12.2018, nakoľko žalobcom tvrdená splatnosť poistného v zmysle Poistnej zmluvy nebola v konaní preukázaná. Okresný súd žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. „Vo výroku o nároku na náhradu trov v zastavenej časti konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 256 ods. 1 CSP, podľa ktorého ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd konštatuje, že procesné zavinenie na zastavení konania v časti o zaplatenie istiny 1.229,59 Eur s príslušenstvom nesie žalobca, ktorý v nadväznosti na procesnú obranu žalovaného upravil právny dôvod a tvrdený deň zániku poistenia a tým aj výšku uplatneného nároku, preto nárok na náhradu trov v zastavenej časti konania svedčí žalovanému. Vo vzťahu k rozhodnutiu vo veci samej rozhodol súd o nároku na náhradu trov konania podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, preto mu aj v tejto časti konania svedčí nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s ustanovením § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

17. Proti tomuto rozsudku, výrokom III. a IV. podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, pretože mal za to, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie zamietol žalobu z dôvodu, že nemal preukázané, že by medzi žalobcom a žalovaným existovalo konkrétne dojednanie o inej splatnosti poistného, než vyplýva z čl. 7 ods. 3 Všeobecných poistných podmienok, v zmysle ktorého je poistné splatné prvým dňom poistného obdobia (bod 30. rozsudku). Súd prvej inštancie mal za preukázané, že záväzok, ktorý uznal písomne čo dôvodu a výšky žalovaný v uznaní zo dňa 27.02.2019, neexistoval. Súd určil deň zániku poistenia na deň 01.04.2018 (bod 32. rozsudku), pričom vychádzal zo skutočnosti, že dňa 15.02.2018 bolo splatné poistné za ročné poistné obdobie od 15.02.2018 do 14.02.2019, ktoré žalovaný neuhradil. Súd však neuvádza výšku poistného splatného dňa 15.02.2018, ani výšku poistného do tvrdeného zániku poistenia 1.4.2018. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolateľ nestotožnil. Žalobca spolu s vyjadrením zo dňa 16.08.2021 k odporu proti platobnému rozkazu ako dôkaz priložil finančný denník z informačného systému žalobcu pre správu poistných zmlúv, označený ako finančný denník. Z uvedeného finančného denníka jednoznačne vyplýva, že žalovaný platil poistné štvrťročne už od začiatku poistenia, t.j. v prvom poistnom období od 15.02.2017 do 14.02.2018, čo medzi stranami sporu nebolo sporné. V uvedenom finančnom denníku, v stĺpci „predpis od“ a „predpis do“ sú jednotlivé štvrťročné obdobia platenia poistného v tomto prvom poistnom období: V období od 15.02.2017 do 14.05.2017 bolo dňa 10.03.2017 splatné poistné vo výške 6.300 Eur, ktoré poistený uhradil 10.03.2017. V období od 15.05.2017 do 14.08.2017 bolo dňa 14.06.2017 splatné poistné vo výške 6.209 Eur, ktoré poistený uhradil 12.07.2017. V období od 15.08.2017 do 14.11.2017 bolo dňa 15.08.2017 splatné poistné vo výške 5.626,75 Eur, ktoré poistený uhradil 14.09.2017. V období od 15.11.2017 do 14.02.2018 bolo dňa 15.11.2017 splatné poistné vo výške 5.022 Eur, ktoré poistený uhradil 29.12.2017. Poistná zmluva č. 11-921-72901439 uzavretá medzi žalobcom a žalovaným dňa 15.02.2017 bola hromadnou poistnou zmluvou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, teda poistnou zmluvou o poistení, kde povinnosť uzavrieť takéto poistenie ukladá prevádzateľom vozidla priamo zákon, konkrétne zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o PZP“). Zákonnú povinnosť si žalovaný splnil práve uzavretím predmetnej poistnej zmluvy. Žalovaný si povinnosť platiť poistné za povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v druhom poistnom období od 15.02.2018 do 14.02.2019 neplnil, žalobca však napriek tomu musel likvidovať poistné udalosti, ktoré prevádzkou motorových vozidiel žalovaný spôsobil, pričom išlo o motorové vozidlá, ktoré boli nahlásené k hromadnej poistnej zmluve, t.j. takých vozidiel, ktoré vstúpili na začiatku poistenia do poistenia a takých vozidiel, ktoré žalovaný ako poistený žalobcovi ako poisťovateľovi do poistenia postupne nahlasoval v zmysle ustanovenia čl. 5 ods. 2 poistnej zmluvy. „Žalovaný má vedomosť minimálne o poistnej udalosti, evidovanej u žalobcu pod č. 13221-2018, kde

žalobca z prevádzky motorového vozidla, ktorého prevádzkovateľom bol žalovaný uhradil poškodenému poistné plnenie v sume 12.721,02 Eur a následne, z dôvodu neskorého ohlásenia poistnej udalosti poisťovateľovi poisťovateľ uplatnil proti poistenému postih podľa § 10 ods. 1 v spojení s § 12 ods. 1 písm. g) zákona o PZP. Ohľadom uvedeného postihu sa viedlo súdne konanie pred OS Žilina č.k. 19Cb/222/2018, kde Krajský súd v Žiline rozsudkom č.k. 14Cob/149/2020 zo dňa 24.06.2021 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bol žalovaný zaviazaný uhradiť žalobcovi sumu 3.816,31 Eur ako sumu vo výške 30% postihu z výšky poistného plnenia (12.721,02 Eur). Vzhľadom k uvedenému preto neobstojí tvrdenie žalovaného, že uznal neexistujúci záväzok a preto je uznanie záväzku neplatné.“

18. V odvolaní žalobca uviedol, že ani v odpore proti platobnému rozkazu, ani vo vyjadrení zo dňa 22.9.2021 a dokonca ani na pojednávaní dňa 22.04.2022 žalovaný nespochybnil doručenie avíz na úhradu poistného od žalobcu. Okresný súd mal tak z tejto skutočnosti vychádzať. Hromadná poistná zmluva nemá výšku poistného uvedenú pre všetky poistné obdobia, počet poistených motorových vozidiel sa v priebehu poistenia mení, poistený odpoisťuje vozidlá, kde prestane byť prevádzkovateľom a naopak pripoisťuje vozidlá, u ktorých sa v priebehu poistenia stane prevádzkovateľom, ohľadom týchto zmien sa nevyhotovuje zakaždým dodatok k poistnej zmluve (čo by bolo extrémne administratívne náročné, keďže pri PZP poistení musí byť vozidlo poistené prvým dňom jeho prevádzky), ale práve pre uvedený účel si zmluvné strany dohodnú mechanizmus, ako oznámi na základe zmien hlásených poisteným poisťovateľ poistenému výšku poistného a jeho splatnosť. Poistná zmluva bola dojednaná s poistným obdobím jeden rok a so štvrtročnou frekvenciou (splátkami) platenia poistného na základe avíz zohľadňujúcich odpoistenia a pripoistenia v priebehu poistného obdobia, takto fungoval zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným od začiatku poistenia, t.j od 15.02.2017.

19. Žalobca je presvedčený, že obrana žalovaného je účelová, žalovaný úmyselne zamlčoval okresnému súdu skutočnosti, ktoré sú mu známe, a to všetko z dôvodu akejsi pomsty za prehratý súdny spor v konaní sp.zn. 19Cb/222/2018. Uznanie záväzku žalovaným je podľa žalobcu nepochybne platné. Žalovaný nevyvrátil platnosť uznania a existenciu samotného dluhu a odkázal na vyjadrenie zo dňa 16.08.2021. Pre platnosť uznania záväzku sa nevyžaduje ani uvedenie výšky záväzku a ani uvedenie právneho dôvodu vzniku záväzku. V čase uznania záväzku dňa 27.02.2019 mal žalovaný nepochybne vedomosť o existencii svojho záväzku, nakoľko mal aj vedomosť, že z platnej poistnej zmluvy o PZP boli likvidované poistné udalosti, medzi inými aj poistná udalosť, z ktorej nárok na postih žalobca uplatnil v konaní pred Okresným súdom Žilina sp.zn. 19Cb/222/2018. Tvrdenia žalovaného o neexistencii uznaného záväzku a neplatnosti uznania sú teda čisto účelové, pričom žalovaný priamo zamlčal dôležité skutočnosti. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch tak, že „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 13.612,57 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 13.612,57 Eur od 01.01.2019 do zaplatenia. Žalovaný je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením.“ Alternatívne navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

20. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sa so závermi obsiahnutými v napadnutom rozsudku stotožnil a tento považoval za vecne správny a za vyčerpávajúco odôvodnený a právne konformný. Žalobca podal odvolanie z dôvodu, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a z dôvodu, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Z obsahu odvolania žalobcu však nie je zrejmé, ktoré konkrétne dôkazy mal súd nesprávne vyhodnotiť a ani to, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie veci. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2MCdo/4/2009 sa nesprávnym právnym posúdením rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Žalobca v odvolaní neoznačil, ktoré vykonané dôkazy mali byť okresným súdom neprávne posúdené a neoznačil ani normu hmotného alebo procesného práva, ktorá podľa jeho názoru nemala byť aplikovaná alebo bola aplikovaná chybné, poprípade nebola aplikovaná vôbec. Takéto odvolanie nespĺňa predpoklady na prieskum napadnutého rozsudku. Kľúčovým v predmetnom konaní bolo ustálenie momentu, kedy došlo k ukončeniu poistnej zmluvy v zmysle § 9 ods. 4 zákona o povinnom zmluvnom poistení. Okresný súd správne vyhodnotil zánik poistenia ku dňu 1. apríla 2018. Žalobca uvádzal, že pri stanovení momentu ukončenia poistnej zmluvy okresný súd vychádzal zo skutočnosti, že dňa 15. februára 2018 bolo splatné poistné za ročné poistné obdobie od 15. februára 2018 do 14.

februára 2019, ktoré žalovaný neuhradil, avšak súdu neuviedol výšku poistného splatného dňa 15. februára 2018, ani výšku poistného do tvrdeného zániku poistenia 1. apríla 2018. Žalovanému nie je zrejmé, ako by uvedenie výšky poistného malo vplyv na určenie zániku poistnej zmluvy. Čo sa týka finančného denníka a rozpisu splátok žalovaný uvádza, že jednak mu nie je zrejmé, akým spôsobom bola určovaná splatnosť jednotlivých splátok, nakoľko je zrejmé, že splatnosť je v rozpore so zmluvou a zmluvnými podmienkami a jednak nerozumie, čo má finančný denník a jednotlivé rozpisy preukázať. „Z rozpisov splátok je zrejmé, že žalovaný uhradil poslednú splátku za obdobie od 15. novembra 2017 do 14. februára 2018, čo korešponduje s výpočtom momentu ukončenia poistenej zmluvy, t. j. že žalovaný sa dňa 15. februára 2018 dostal prvýkrát do omeškania.“ Pokiaľ ide o ďalšie vyjadrenia žalobcu žalovaný uvádza, že ide o novoty v odvolacom konaní. Žalobca nikdy netvrdil a ani neuvádzal skutočnosti ohľadom poistnej udalosti a žalovanému nie je ani zrejmý súvis s neplatnosťou uznania záväzku. „Nie je pravdou, že žalovaný by nikdy nespochybnil doručenie avíz. Právna zástupkyňa žalovaného na pojednávaní konanom dňa 22. apríla 2022 uviedla, že žalobca v konaní nepreukázal existencie avíz a ich doručenia žalovanému a ani to, ako bola žalobcom v týchto dokumentoch určená splatnosť splátok poistného. Uvedené vyplýva aj z bodu 11. napadnutého rozsudku.“ Žalobca nesie dôkazné bremeno tvrdenia a preukazovania skutočností a pokiaľ mal v konaní pred súdom prvej inštancie vedomosti o nejakých zamľčaných dôležitých skutočnostiach zo strany žalovaného, nie je zrejmé, čo mu bránilo v tom uviesť ich pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie rovnako správne právne posúdil vec, keď aplikoval ním citované zákonné ustanovenia na predmet sporu. Navrhol, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) postupom v medziach podľa § 375 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania s odkazom na § 385 ods. 1 CSP a contrario a verejným vyhlásením rozsudku za splnenia podmienok podľa § 219 ods. 1, 3 CSP v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokových podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správne rozhodnutie. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3:0.

22. Podľa § 379 CSP, odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

23. Podľa § 380 ods. 1 CSP, odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

24. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

25. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. Krajský súd uvádza, že základom jeho potvrdzujúceho rozhodnutia bola vyššie citovaná právna úprava. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v odvolaní a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP), krajský súd nezistil opodstatnenosť podaného odvolania žalobcom. Okresný súd vykonal v intenciách návrhov účastníkov dostatočné dokazovanie, z neho vyvodil správne skutkové zistenia a rovnako správne vec právne posúdil. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti napadnutého meritórneho výroku rozsudku okresného súdu, ktorým bola žaloba zamietnutá a náhrada trov konania bola priznaná žalovanému a stotožnenie sa s dôvodmi uvedenými v písomnom vyhotovení rozsudku okresným súdom, krajský súd za aplikácie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu. Z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvostupňového súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a tým je postačujúce len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 cez § 219 ods. 2 OSP) na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom

rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

27. Krajský súd vzhľadom k odvolaniam poukazuje na § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu sú odvolacie dôvody žalobcu v tejto veci vyjadrené v podanom odvolaní. Pokiaľ odvolateľ nevykvalifikoval iné odvolacie dôvody, než tie, ktoré boli obsiahnuté v podanom odvolaní, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ak sa tieto nestali predmetom odvolania žalobcu. Ak boli súdom prvej inštancie prijaté závery, ktoré v podanom odvolaní odvolateľ nerozporoval, tak tieto sa zákonite bez ďalšieho nemohli stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu nebol zákonný priestor, ak v zmysle § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) § 379 CSP.

28. Primárne odvolací súd uvádza, že po vykonaní odvolacieho prieskumu v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu sa stotožnil so skutkovým aj právnym stavom, tak ako boli ustálené okresným súdom cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP v podrobnostiach naň odkazuje ako už uviedol vyššie, avšak na potvrdenie správnosti prijatých záverov okresným súdom považuje za podstatné zodpovedať na niektoré odvolacie otázky položené žalobcom, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu relevanciu vo vzťahu k posudzovaniu správnosti prijatých záverov okresným súdom

29. Prejednaním veci len v rámci a z tých dôvodov, ktoré žalobca vymedzil v písomne podanom odvolaní zo dňa 6.6.2021 (správne má byť 06.06.2022, č.l. 123 a nasl. spisu) a ktoré mali väzbu na zistený uzavretý skutkový stav veci, podľa výsledkov dokazovania v prvoinštančnom konaní, odvolací súd dospel k záveru o neopodstatnenosti podaného odvolania žalobcom.

30. Vo vzťahu k odvolaniu žalobcu, odvolací súd uvádza, že zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

31. V rámci podaného odvolania žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní napadnutého rozsudku okresného súdu, teda v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov žalobcu, vychádzal zo skutkového stavu zisteného okresným súdom, ktorým bol viazaný. Nebolo preukázané, ani zistené, že by malo byť dokazovanie zopakované alebo doplnené. Ak žalobca v odvolaní primárne namietal nesprávne právne posúdenie okresným súdom, k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uvádza, že „právny posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery“ (z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 8Cdo/121, 122, 123/2016 z 23. júna 2016). Po vykonaní odvolacieho prieskumu odvolací súd uvádza, že k tejto situácii (nesprávne právne posúdenie) v predmetnej sporovej veci nedošlo, keďže na zistený skutkový stav súdom prvej inštancie boli aplikované rozhodné zákonné ustanovenia uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu, ktoré boli aj správnym spôsobom interpretované.

32. Vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia krajského súdu sa uvádza, že reagoval len na argumentáciu žalobcu v odvolaní, majúcu pre vec podstatný význam, ktorý je v súlade s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo dňa 16. marca 2015, podľa ktorého „...Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 Občianskeho súdneho poriadku). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o

odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.“ Zo znenia uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 3. júla 2003 vyplýva, že „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“

33. Žalobca v odvolaní uviedol, že „spolu s vyjadrením zo dňa 16.08.2021 k odporu proti platobnému rozkazu ako dôkaz priložil finančný denník z informačného systému žalobcu pre správu poisťných zmlúv, označený ako finančný denník. Z uvedeného finančného denníka jednoznačne vyplýva, že žalovaný platil poisťné štvrťročne už od začiatku poistenia, t.j. v prvom poisťnom období od 15.02.2017 do 14.02.2018, čo medzi stranami sporu nebolo sporné. V uvedenom finančnom denníku, v stĺpci „predpis od“ a „predpis do“ sú jednotlivé štvrťročné obdobia platenia poisťného v tomto prvom poisťnom období: V období od 15.02.2017 do 14.05.2017 bolo dňa 10.03.2017 splatné poisťné vo výške 6.300 Eur, ktoré poisťený uhradil 10.03.2017. V období od 15.05.2017 do 14.08.2017 bolo dňa 14.06.2017 splatné poisťné vo výške 6.209 Eur, ktoré poisťený uhradil 12.07.2017. V období od 15.08.2017 do 14.11.2017 bolo dňa 15.08.2017 splatné poisťné vo výške 5.626,75 Eur, ktoré poisťený uhradil 14.09.2017. V období od 15.11.2017 do 14.02.2018 bolo dňa 15.11.2017 splatné poisťné vo výške 5.022 Eur, ktoré poisťený uhradil 29.12.2017“, pričom ani v odpore proti platobnému rozkazu, ani vo vyjadrení zo dňa 22.9.2021 a dokonca ani na pojednávaní dňa 22.04.2022 nespochybnil doručenie avíz na úhradu poisťného od žalobcu, okresný súd mal tak z tejto skutočnosti vychádzať. V súvislosti s touto argumentáciou žalobcu odvolací súd poukazuje na nosné závery okresného súdu, ktoré si osvojil vo vyvolanom odvolacom konaní a nemal dôvod ani na základe citovanej odvolacej argumentácie sa od nej odkloniť, a to že poisťné podmienky upravujú i poisťné v článku 7, ktorý v ods. 3 stanovuje, že poisťné je splatné prvým dňom poisťného obdobia a zároveň v ods. 4 uvádza, že v poisťnej zmluve je možné dohodnúť platenie poisťného v splátkach. Ak nebude niektorá zo splátok zaplatená včas, má Union právo žiadať zaplatenie celého poisťného. Vo väzbe na otázku splatnosti poisťného v zmysle Poisťnej zmluvy žalobca poukazoval zároveň na článok 5 ods. 5 Poisťných podmienok, v zmysle ktorého poistenie tiež zanikne, ak poisťné nebolo zaplatené do jedného mesiaca od dátumu jeho splatnosti. V prípade platenia poisťného v splátkach sa za deň splatnosti poisťného považuje deň splatnosti poslednej splátky v poisťnom období (ak Union nevyužije právo podľa článku 7 ods. 4 druhá veta týchto Poisťných podmienok). Poistenie zanikne uplynutím jednomesačnej lehoty od splatnosti nezaplateného poisťného. S poukazom na článok 7 ods. 4 Poisťných podmienok bolo možné sa odchýliť od dojednaní v článku 7 ods. 3 Poisťných podmienok, v zmysle ktorého poisťné je splatné prvým dňom poisťného obdobia a v Poisťnej zmluve dohodnúť platenie poisťného v splátkach, ktorú dohodu v konaní tvrdil žalobca.

34. V zmysle článku 4 ods. 5 Poisťnej zmluvy poisťník a Union sa dohodli na štvrťročnej frekvencii platenia poisťného. Poisťník platí poisťné na základe avíza, ktoré mu zasiela Union v zmysle bodu 7 tohto článku. Podľa článku 4 ods. 7 Poisťnej zmluvy Union zasiela poisťníkovi avíza v zmysle bodu 5 tohto článku listom zaslaným poštou na adresu poisťníka uvedenú v Poisťnej zmluve. Avízo obsahuje výšku poisťného, dátum splatnosti, obdobie, za ktoré je poisťné stanovené, počet vozidiel, ku ktorým poisťné prislúcha. Súčasťou avíza je zoznam vozidiel, ktorý obsahuje: značku vozidla, model, VIN - číslo vozidla, EČV a dátum začiatku poistenia. V nadväznosti na znenie uvedených dojednaní v Poisťnej zmluve sa okresný súd stotožnil s procesnou obranou žalovaného, že v konaní nebolo preukázané konkrétne dojednanie žalobcu a žalovaného o inej splatnosti poisťného, než vyplýva z článku 7 ods. 3 Poisťných podmienok, v zmysle ktorého poisťné je splatné prvým dňom poisťného obdobia, ktorý záver odvolací súd vyhodnotil ako vecne správny nielen v skutkovej ale i právnej rovine. Na prijatom závere nič nemení, že predmetom písomnej Poisťnej zmluvy bola dohoda žalobcu a žalovaného na štvrťročnej frekvencii platenia poisťného, keďže konkrétna výška a splatnosť jednotlivých splátok z Poisťnej zmluvy nevyplývala. Ak okresný súd konštatoval, že v konaní nebolo preukázané, že by žalobca postupoval podľa článku 4 ods. 7 Poisťnej zmluvy a zaslal žalovanému avíza s konkrétnym obsahom predpokladaným Poisťnou zmluvou obsahujúce okrem iného výšku poisťného a dátum splatnosti tak, ako splatnosť jednotlivých splátok ročného poisťného a ich výšku v konaní tvrdil žalobca, tak tento záver zodpovedal obsahu spisového materiálu a výsledkom vykonaného dokazovania. Odvolací súd v zhode s okresným súdom konštatuje, že v relevantnom štádiu nebola preukázaná dohoda zmluvných strán v Poisťnej zmluve (článok 7 ods. 4 Poisťných podmienok) o platení poisťného v splátkach, nakoľko nebola

preukázaná dohoda o konkrétnej výške a splatnosti jednotlivých splátok. Pripomína odvolací súd na tomto mieste, že v zmysle Poistnej zmluvy Čl. 4 ods. 7 bolo dohodnuté, nielen čo má avízo obsahovať, ale i ako ho má žalobca posilať. Ak okresný súd vyhodnotil všetky tieto skutočnosti a dospel k záveru, že nemožno v poistnom vzťahu medzi stranami aplikovať ani článok 5 ods. 5 veta druhá Poistných podmienok, v zmysle ktorých v prípade platenia poistného v splátkach sa za deň splatnosti poistného považuje deň splatnosti poslednej splátky v poistnom období, tak tento záver vyhodnotil odvolací súd ako vecne správny.

35. Žalobca v odvolaní uviedol, že Uznanie záväzku žalovaným je podľa žalobcu nepochybne platné a žalovaný, podľa žalobcu, nevyvrátil platnosť uznania a existenciu samotného dlhu a odkázal na vyjadrenie zo dňa 16.08.2021. Pre platnosť uznania záväzku sa nevyžaduje ani uvedenie výšky záväzku a ani uvedenie právneho dôvodu vzniku záväzku.

36. Krajský súd poukazuje na to, že uznaním záväzku tak bola založená vyvrátiteľná právna domnienka v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, že v uznanom rozsahu uznaný záväzok trval v čase uznania. Vznik tejto vyvrátiteľnej právnej domnienky zaväzuje súd konajúci o uplatnenom nároku na zaplatenie uznaného záväzku aj pri hodnotení vykonaných dôkazov, a to v tom zmysle, že skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má sudca za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak (§ 192 CSP). Skutočnosti, ktoré vyplývajú z § 323 ods. 1 OBZ a v zmysle ktorých sa predpokladá, že v uznanom rozsahu tento záväzok trval v čase uznania, teda skutočnosti, ktoré predstavujú vyvrátiteľnú domnienku, má súd za preukázané, pokiaľ sporové strany v konaní túto domnienku nevyvrátia svojím procesným postupom. V tomto smere možno poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 32Odo 1160/2003, podľa ktorého skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, nie je predmetom procesného dokazovania a ak nebola v konaní domnienka existencie uznaného záväzku vyvrátená, súd musí mať podľa § 192 CSP (predtým § 133 OSP) túto skutočnosť za preukázanú. Podľa tohto rozhodnutia tak v konaní môžu nastať len dve situácie, a to, že buď platí skutočnosť, ktorej svedčí vyvrátiteľná domnienka, za preukázanú, alebo vyšiel v konaní najavo jej opak a obsah domnienky bol vyvrátený dôkazom opaku, t.j. dôkazom, že skutočnosť je v konkrétnom prípade práve opačná, než ako ju uvádza domnienka. Potom za situácie platného uznania záväzku nemožno urobiť záver, že oprávnený veriteľ neunesol ohľadom skutočnosti, ktorej svedčí vyvrátiteľná právna domnienka, dôkazné bremeno, ani vtedy, ak popiera povinný dlžník takúto skutočnosť negatívnymi tvrdeniami. V zhode so súdom prvej inštancie možno konštatovať, že v tomto súdnom konaní, v ktorom sa žalobca ako veriteľ domáhal splnenia uznaného záväzku, spočívalo dôkazné bremeno ohľadne neexistencie záväzku na dlžníkovi, teda na žalovanom. Krajský súd na základe vyššie uvedených zhodnotení dospel v zhode s okresným súdom k záveru, že žalovaný svoje dôkazné bremeno preukázania neexistencie uznaného záväzku uniesol, a preto s prihliadnutím na zákonom stanovenú domnienku existencie uznaného záväzku v uznanom rozsahu, okresný súd vecne správne žalobu žalobcu zamietol, keďže bolo preukázané, že ku dňu uznania záväzku žalovaným v zmysle Uznania záväzku a dohody o spôsobe jeho úhrady zo dňa 27.02.2019 žalovaným uznaný záväzok v uznanom rozsahu 17.810,60 Eur neexistoval, a to aj vo väzbe na tú skutočnosť, že uznanie záväzku nadväzovalo na neplatný právny úkon výpovede Poistnej zmluvy zo strany žalobcu dňa 06.11.2018, ktorý právny úkon bol realizovaný už v čase zániku Poistnej zmluvy z iného právneho dôvodu. Obsahom uznania záväzku tak bol aj nesprávne stanovený rozsah záväzku žalovaného pokiaľ ide o obdobie povinnosti zaplatiť poistné od 15.02.2018 do 14.02.2019, ako aj nesprávne stanovená výška dlžného poistného 17.810,60 Eur. Obsahu Poistnej zmluvy uzavretej medzi stranami a Poistných podmienok, ktoré boli jej súčasťou, nezodpovedali tvrdenia žalobcu, že lehota na zánik poistenia začala plynúť až odo dňa 15.11.2018 a poistenie zaniklo 31.12.2018, nakoľko žalobcom tvrdená splatnosť poistného v zmysle Poistnej zmluvy nebola v konaní preukázaná. V podrobnostiach odkazuje odvolací súd na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu cez úpravu v § 387 ods. 1, 2 CSP.

37. Zdôrazňuje odvolací súd v rovine svojich záverov, že „Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne

odôvodnené.“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6M Cdo 1/2010 z 28. februára 2011), ktoré postuláty boli v namietanom postupe a záveroch okresného súdu dodržané.

38. Odvolací súd vo vzťahu k námietkam žalobcu v rovine nevykonania ním navrhnutých dôkazov okresným súdom upriamuje pozornosť na judikát R 6/2000, podľa ktorého právnej vety, ak súd v priebehu konania nevykoná všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f) OSP nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.

39. Odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočné, pričom pre posúdenie tohto odvolacieho dôvodu bola relevantná práva úprava v Civilnom sporovom poriadku v § 220 ods. 2 CSP.

40. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

41. Splnenie povinnosti odôvodniť rozsudok je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad a krajský súd vzhľadom na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom mal za to, že okresný súd dal všetky relevantné odpovede na nosné otázky, ktoré v konaní vyvstali a pripomína krajský súd i rozhodnutie ESLP Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B, tak krajský súd v tejto súvislosti poukazuje i na ďalšiu relevantnú časť rozhodnutia, v zmysle ktorej „právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci.“

42. Krajský súd pre úplnosť, vzhľadom na namietaný procesný postup okresného súdu opakovane konštatuje, že napadnutý rozsudok okresného súdu nie je možné vyhodnotiť ako rozsudok, ktorý by nespĺňal náležitosti § 220 ods. 2 CSP a ktorý by nebolo možné považovať za súladný so zákonom. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje i na Nález Ústavného súdu č.k. I. ÚS 243/07-25 zo dňa 19. júna 2008, kde ústavný súd opakovane zdôraznil nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov, ktorá sa uskutočňuje v ústavnom, zákonom, procesnom a hmotno-právnom rámci. Procesno-právny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru. Jedným z týchto princípov, predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu rozhodovaní, je aj povinnosť súdu svoje rozsudky odôvodniť (§ 220 ods. 2 CSP), a to spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 Ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely, určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takýmto hodnotením ústavný súd sám celkom nestotožnil. Krajský súd konštatuje, že okresný súd vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení rozhodnutia, nebol nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie bolo konzistentné a jeho argumenty podporili príslušný záver. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva celková presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís okresný súd dospel, boli prijateľné pre právnickú (ale aj laickú) verejnosť, racionálne a v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Závery prijaté okresným súdom nie sú v nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a dostatočne vyplývajú z odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia.

43. Odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Cdo 147/2011 z 25. apríla 2012, v zmysle ktorého, odvolací súd, ktorý sa stotožnil so závermi súdu prvého stupňa, neporušil zákon, ak v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa a navyše tiež rozviedol vlastnú argumentáciu.

44. Ak žalobe žalobcu nebolo rozsudkom okresného súdu vyhovené, tak toto rozhodnutie bolo krajským súdom potvrdené ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, keďže neboli splnené podmienky ani pre zmenu rozhodnutia súdu prvej inštancie, ani pre jeho zrušenie a vrátenie vecí na ďalšie konanie, ktorý záver sa vzťahuje i na závislý výrok o trovách prvostupňového konania. V podrobnostiach sa odkazuje cez úpravu § 387 ods. 1, 2 CSP na dostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Úspešnou stranou sporu v odvolacom konaní bol žalovaný, ktorému bol priznaný nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške tohto nároku rozhodne súd prvej inštancie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.
- Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.